

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: De tvende Kilder

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "De tvende Kilder", i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII*, 1905-, s. 281. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-berg07tom-shoot-workid54786/facsimile.pdf>
(tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII

Da kommer en Tid,
hvor Lidenskabernes
oprørte Hav
lægger sig stille,
saa kun en Luftning
fra Mindernes Land
kruser dets Vover.

Og endelig stiger
af Tidernes Nat
hin Dag, som sikkert
engang vil komme,
da Sjælen, forsonet,
med sig og sin Gud,
skner tilbage.

Da takker den Ham,
den evige Kærligheds
mægtige Ophav;
da fatter den først,
at Vejen til Troen,
Lyset og Livel,
gaar gennem Forsagelsens
sorgfulde Veje,
men fører til Gud.

DE TVENDE KILDER.

Et romersk Sagn for min Tanke staar:
Enhver, som i Midnatsstunden
med Tro i Hjertet til Trevi gaar
og fører dens Vand til Munden,
Vilhelm Bergsøe: *Poetiske Skrifter. VII.*

han skal, saa vide han farer om,
ja, var det til Nordpolens Strande —
dog længes efter det dejlige Rom
og Trevis hviskende Vande.

Han skal ved Morgen og sent i Kvæld,
i Vjntrens og Sommerens Dage,
dog mærke i Sjælens inderste Væld
en Kraft, som maner tilbage.
En Magt, der løkker med lønlig Røst,
en Røst, der kalder og klager,
en bævende Længsel dybt i hans Bryst,
som atter mod Roma drager.

Han kan ej glemme den evige Stad,
hvor Skønhedsstraalerne strømme,
hvor Skæmten og Alvoren følges ad,
og Gerningen parres med Drømme,
hvor Nuet løfter ham fuglefri,
mens Fortidens mægtige Minder
nynner en alvorsfuld Melodi
om Tiden, som løser og binder.

Og er han ej en usalig Mand,
som svigtes og vrages af Lykken,
da skuer han atter Italiens Land
og hviler i Laurbærskyggen;
da drømmer han atter med Fryd en Gang
hin Drøm fra sin Ungdoms Dage,
han lytter igen til Sfinksens Sang
og til Antikkernes Klage.

Du klare Fontane med Perlers Pragt,
du boblende, skummende Trevi,
du kølige Nymfe i Sølvørtsdragt,
som vækker en Længsel, en evig! --

Vel lytted jeg tidt til din lokkende Sang
ved Dag og i Natten, den silde,
dog lærte mig Livets vekslende Gang
en dybere rindende Kilde.

Den bruser dybt i hvert Menneskebryst,
men dybest dog hos en Kvinde.
Den taler om Længsel, om Savn og Lyst
saa lifligt som Vaarens Vinde;
den klinger dæmpet som Aanders Sang,
den kalder, klager og daarer,
og bryder den synligt frem en Gang,
da kalder Verden den Taarer.

Som Trevi, der kommer fra Bjergenes Skakt
og klares i Jordens Indre,
saa ejer det Væld en unævnelig Magt
til Menneskesjælen at lindre;
men ve den Mand, som i lønlig Stand
bar spejdet dets lønlige Veje,
og kølet ved det sin brændende Mund,
hvis ej han det fanger i Eje.

Han hviler aldrig, han har ej Fred
for Længslens urolige Bølge,
han kan ej mane de Skygger ned,
som stedse hans Fødspor følge;
og kaster han sig med Fortvivlelsens Magt
i Verdens larmende Skare,
han og hans Sorg har sluttet en Pagt,
som gennem Livet skal vare.